

Repetir el passat o sortir de la crisi mirant al futur

Rafael Grasa¹

“Abidjan està desert, els sms volen, els rumors són constants, la televisió intoxica, estan posant el país de genolls. Tothom tem un estat d'excepció i que es perdi l'oportunitat de sortir de la crisi i de refer el nostre bell país”. Això em deia un ivorià, citant la cançó de Tiken Jah Fakoly: són els polítics i la política els que fan malbé el país. Més enllà de percepcions, té raó: Costa d'Ivori pot endegar amb les presidencials un procés de sortida de crisi, de transformació del conflicte.

El requisit eren unes eleccions raonablement lliures, un escrutini correcte i una acceptació dels resultats per part dels òrgans de l'Estat (Cort Constitucional), dels candidats i dels seus aparells, sobretot dels vinculats al president. Això permetria sortir de l'excepcionalitat: un país dividit amb un estat absent de mig territori, una població cansada i atemorida, un president i un parlament sense legitimació electoral i un seguit de problemes a resoldre. Després caldrà acarar les legislatives (febrer) i les condicions per sortir de la crisi. Concretament, segons el seminari coorganitzat per l'ICIP a finals de setembre, (http://www.gencat.cat/icip/pdf/relatoria_costadivori.pdf): reforma del sector de seguretat, reforma agrària, nacionalitat i identitat ivoriana, redesplegament de l'estat, respecte dels drets humans, oportunitats per als joves. Reptes de pes, però, assequibles, ateses les capacitats del país i les possibilitats de constituir una “coalició de voluntats” duradora.

Ara, transitòriament, trontolla la primera passa: els resultats els donarà la Cort Constitucional d'aquí a una setmana, tot i que hom creu –que de no anul·lar-se les actes de la zona nord- ha guanyat Ouattara. A més, el toc de queda en vigor sembla fomentar els aldarulls i no evitar-los. Tot pot anar-se'n en orris. Es tancaria la finestra d'oportunitat i el resorgiment del passat violent pot impossibilitar el futur. El cop d'estat o una nova excepcionalitat, potser poc cruenta, a l'“hondurenya”, és força possible. Sí, hi ha esperances, cal confiar i lluitar. Per això, en despedir-me li he donat ànims i he citat una altra canço de Fakoli: de moment, “c'est pas l'enfer , ni le paradis”. Veurem.

---

¹ President de l'Institut Català Internacional per a la Pau i professor de la UAB.